

פרשת וישלח

כניסת שבת: 16:18

צאת השבת: 17:12

רבנו תם: 17:42

אופק תל אביב

טז' כסלו התשפ"ב

בית תורה וחסד "עמרת מרדכי אליהו"

בית מדרש יום (לרבנות ודיינות), ערב ואשמורת * אזכרות * לימוד משניות והזוהר הקדוש לע"נ הנפטרים * חלוקת תלושי מזון לנזקקים * שיעורי תורה לקהילה * עלון שבועי.

ע"ש ולעילוי נשמת מו"ר מרן הראשלו"צ המקובל האלקי הגה"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל זיע"א ולעילוי נשמת הצדיקים הקדושים: רבי יעקב, רבי ישראל, רבי מאיר ורבי אלעזר למשפחת אביחצירא זיע"א

חלק בארץ ישראל

"וַיִּקַּח אֶת חֶלְקֵת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר נָטָה שָׁם אֶהְלוּ מִיַּד בְּנֵי חַמּוֹר אֲבִי שָׁכֵם בְּמֵאָה קֶשֶׁטָה" (ל"ג)

שואל האבן עזרא: לשם מה היתה התורה צריכה להדגיש את הקניין שעשה יעקב? בסך הכל קנה חלקת שדה פשוטה!

והוא משיב: "והזכיר זה הכתוב להודיע כי מעלה גדולה יש לארץ ישראל. מי שיש לו בה חלק, חשוב הוא כחלק עולם הבא". יש לבאר את דבריו, שמי שקונה חלק בארץ ישראל, אף שהוא נמצא בחוץ לארץ – יש לו מצוה; על אחת כמה וכמה מי שקונה חלק בארץ ישראל, והוא גם גר בה, ואף נוהג בה כראוי למי שנמצא בפלטין של מלך, לפי הסדרים המיוחדים של מלכות ה', דהיינו: לפי התורה והיראה – הרי שזכות ארץ ישראל תעמוד לו שיהיה לו חלק לעולם הבא.

שמותיו של יעקב

"וַיִּצְבֹּב שָׁם מִזְבַּח וַיִּקְרָא לוֹ אֶל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל" (ל"ג, כ"ז)

חז"ל אומרים (מגילה ח"י ע"א): "שקראו הקב"ה ליעקב א-ל".

כאשר ניסה בלעם לקלל את עם ישראל, קראם בשם "יעקב" – ולא עלתה בידו לקלל אותם; ניסה בשם "ישראל" – ולא הצליח. זהו שאמר הפסוק: "לך ארה לי יעקב ולכה זועמה ישראל" (במדבר כ"ג, ז).

אז הבין בלעם שלעם ישראל יש שם מיוחד, שלא השתמש בו בקללתו, ולכן לא יכול היה לפגוע בהם. הוא השם שקרא ה' ליעקב: "א-ל". על כך אמר בלעם (שם, כ"ג): "עתה יאמר ליעקב ולישראל מה פעל א-ל" (עיי' לגר"א בספרו 'קול אליהו' פרשת בלק אות צ"ז).

דרך עלייה

"וַיִּנְקָמָה וַיְנַעֲלָה בֵּית אֵל" (ל"ה, ג')

את לשון הפסוק: "וַיִּנְקָמָה וַיְנַעֲלָה" יש לבאר דרך רמז: יעקב אבינו מדרך את בניו ואת זרעו אחריו שתמיד צריך להתקדם ולהוסיף במצוות.

בבחינת (ל"ז, ג') "וַיִּעֲקֹב אֶהָב אֶת יוֹסֵף" – כדברי חז"ל (ויקרא רבה י"ט, ב'): מי שלמד משנה אחת – יוסיף עוד, מי שלמד דף אחד – יוסיף עוד, וכך יעלה ויתעלה מחיל אל חיל, להגביר חיילים לתורה.

לכן אמר יעקב אבינו "וַיִּנְקָמָה וַיְנַעֲלָה": "נקומה" – נעלה, לא נעמוד, ואז: "נעלה" – במסילה העולה בית-אל.

שבנימין השתוקק שהשכינה תשרה בחלקו. באמת זכה בנימין, ידיד ה', שהמקדש ייבנה בחלקו. במקום המקדש מקום השכינה אין צער, אין בן אוני, אלא – בנימין.

שמירת טהרה

"וַיְהִי בְּהַקְשָׁתָהּ בְּלִדְתָהּ וַתֹּאמֶר לָהּ הַמַּיִלֶדֶת אֵל תִּירָאִי"

כִּי גַם זֶה לָךְ בֵּן" (ל"ה, י"ז)

יש להבין את דברי ההרגעה של המיילדת: "אל תיראי, כי גם זה לך בן". מדוע העובדה שיש לה בן עשויה להרגיע את רחל, שחששה ממותה בעת הלידה?

אלא אמרו חז"ל (שבת פרק ב', משנה ו'): "על שלוש עבירות נשים מתות בשעת לידתן", וסימנך: חנייה – חלה, נידה, הדלקת הנר. אמרה רחל: נר וחלה – גלויים הם לכול, וכולם יודעים שאני מקפידה עליהם; אך אולי חושדים בי שלא הקפדתי על הלכות נדה.

על כך אמרה לה המיילדת: "אל תיראי – כי גם זה לך בן". הרי אמרו (עיי' ויקרא רבה י"ד, ז'; ילקוט שמעוני קהלת רמז תקפ"ט): אשה ששומרת שבעה של נדה זוכה לשמונה של ברית מילה, ומכאן שלידת הבן היא הוכחה גלויה שנוהרת בהלכות נדה

("דברי מרדכי")

מי עצר את הצבא הסורי במלחמת יום כיפור?

מאות ואולי טנקים עשו את דרכם מכיוון סוריה לעבר אדמת ישראל לקראת מלחמת יום כיפור. חלומותיהם של הסורים מזה עשרות שנים, שכל יישובי ישראל הצפוניים ייכבשו תחת ידם, נראו כהולכים להתגשם. לפתע הם נראו הגיוניים יותר מתמיד.

גם עם ישראל הרגיש שהמלחמה קרבה ובאה, וכמי שחש חסר אונים, החל מספיד את עצמו והיה מוכן כבר לגרוע מכל. התרחישים היו ידועים מראש, עד שהוכנו כבר קברים רבים שיכילו את המוני הרוגי המלחמה.

אך לאחר שכוחות סוריה עברו אף את קו המוצבים הישראלי, והסוף היה נראה כידוע, קרה הבלתי ייאמן – הכוחות נעצרו וסבו על עקבותיהם. מה עצר אותם?

בוודאי יש הרבה מומחי צבא שינתחו את המהלכים הצבאיים הללו. אך מאחורי כל הסבר צבאי הגיוני יש הסבר פנימי רוחני. רבנו יוסף חיים זיע"א מספר לנו (בספרו "בן איש חי דרושים", פרשת וישלח) ש"מלחמת יום כיפור", שהייתה כשמונים שנה אחרי שכתב את הדברים הללו(!), תהיה דומה לתוכניות של עשוי כיצד להכות את יעקב וצאצאיו "אם על בנים". גם עשוי יוצא לקראת יעקב עם כל ארבע-מאות לוחמיו החמושים, כשמגמת פניו ברורה. ובכל זאת, משהו עצר אותו מלהשמיד את יעקב ואת צאצאיו ביום אחד.

על מה המלחמה?

אומר הבן איש חי: "תחילה היו באים על עם ישראל בחרב שלופה להעבירם על דת בתוקף ויד רמה", אך "באחרית הימים נשתנה דעת קליפת אדום בדבר זה ובאו עליהם בפה רך ובריצוי ובחברה". למה? "כדי שעל ידי כך ילמדו ממעשיהם ויעזבו תורה ומצוות". ואז, חלילה, "ידפקום המקטרגים יום אחד ומתו כל הצאן". ומהו אותו "יום אחד"?

אמר יום אחד' על יום כיפור, שהוא יום אדיר בימי שנה. "יום אחד' שאין לו שני. שאפילו אותו היום שאין השטן שולט בו". ומה ועל מה יעשו כך? – "ידפקום, מרוב קלקול המעשים".

בכל ההיסטוריה של עם ישראל לא מצאנו יום כיפור שבו ניסו אומות העולם לכלותינו חוץ ממלחמת יום כיפור.

כך גם דרכו של עשוי. הוא מציע ליעקב ולבניו ללמוד מהחיילים הגיבורים שלו, להעריך אותם ולהעתיק את אורחות חייהם. וכידוע, בדרך זו הלכו גם הרומאים והיוונים, וקצרו "הצלחה" רבה.

מה עצר אותם?

אם נענין בפרשתנו נוכל לשים לב, כי מתחת לדבריו הגלויים של יעקב, הוא רומז לעשוי ומזהיר אותו: דע לך, לא נסחפתי אחרי התרבות של לבן הארמי. אני ממשך בדרך של אבותינו אברהם ויצחק. זכור גם אתה את הברכות ואת השבועה של אלוקים לאבותינו (עיי' רש"י בראשית לב ה).

גם יעקב אבינו, אם היה בוחר ללכת על-פי עצתו ה"הוגנת" של עשוי, כל עם ישראל היה עלול למות באותו היום. וכך גם כיום – "עשוי הוא אָדום", "קליפת אדום" מנסה להאכיל אותנו את תרבותה "בפה רך" גם בארץ הקודש. היא מנסה להחליש את צה"ל ואת מפקדיו וכן את האזרחים בעתות מלחמה. ולצערנו רואים את הצלחתה.

עם ישראל צריך להתחזק ללכת דווקא בדרך אבותיו "אל תערוץ ואל תחת" – אל תפחד להישמר מפני אומות העולם ואל תתפתה לתרבות שלהם – "כי עמך ה' אלקיך בכל אשר תלך" – ואז תראה עין בעין, בכל דבר בחיים, כי ה' עמך – והכול תחת ההשגחה!

(אביהם של ישראל על התורה)

הלכות בישול בשבת (המשך)

מצקת

נז - נחלקו הפוסקים בדין מצקת או כף וכדו' שהכניסוה ל"כלי ראשון" והוציאו בעזרתה תבשיל שהוא חם כשיעור "ייד סולדת בו". יש אומרים שדין המצקת כדון "כלי ראשון", מכיון שהייתה בתוך "כלי ראשון". ויש אומרים שדינה כדון "כלי שני", מכיון שלא באה במגע ישירות עם האש. למעשהאנו נוקטים כדעת המחמירים לומר שדינה כדון "כלי ראשון", ובפרט אם שהתה המצקת בתוך "כלי ראשון" עד שהעלה רתיחה, וכדעת המקילים להחשיבה כ"כלי שני" לעניין להחזירה לסיר עם שאר המאכל.

נח - מצקת או כף וכדו' שהוכנסה ל"כלי ראשון" והוציאו בעזרתה אוכל שהוא חם כשיעור "ייד סולדת בו"אסור לתת לתוכה אוכל לא מבושל, מכיון שהיא מבשלת כ"כלי ראשון". כמו כן, אסור לערות ממנה על אוכל לא מבושל, כפי שיתבאר לקמן.

עירוי מ"כלי ראשון"

נט - המערה תבשיל שהוא חם כשיעור "ייד סולדת בו" ישירות מ"כלי ראשון", על מאכל לא מבושל שנמצא בכלי אחר, מבשל את אותו מאכל "כדי קליפה", דהיינו את השכבה החיצונית של המאכל במקום שבו נוגע התבשיל הרוחח.

ס - מאכל שאינו מבושל שעירו עליו מ"כלי ראשון" בשבתנאסר באכילה "כדי קליפה", כדון מאכל שבושל בשבת.

עירוי ממצקת על מאכל לא מבושל

סא - אסור לערות תבשיל שהוצא מ"כלי ראשון" בעזרת מצקת והוא חם כשיעור "ייד סולדת בו", ישירות לתוך צלחת שיש עליה שאריות סלט לא מבושל [מפני שדין המצקת כדון "כלי ראשון", ועירוי ישירות מן המצקת הרי הוא כעירוי מ"כלי ראשון" שמבשל כדי קליפה].

סב - מותר להעביר תבשיל חם כשיעור "ייד סולדת בו" מן המצקת לצלחת [שתיה "כלי שני"] ולערות מצלחת לצלחת אחרת שיש עליה סלט.

סג - אסור לתת דבר מאכל שאינו מבושל תחת ברו' של מיחם מים רותחים, ואם עשו כונאסר המאכל באכילה "כדי קליפה".

("מאמר מרדכי-שבת")

אין צורך להתאסלם

חכמינו הזהירו אותנו מאוד על הכעס, ואמרו "כל הכועס אפילו שכינה אינה חשובה כנגדו" (נדרים כב ע"ב). הדבר הזה קרה לי ואני כל כך מתבייש בו, אבל אני מספר אותו כי יש פה לימוד גדול ואולי זה יהיה כפרה לשטות שעשית.

אני איש עסקים, ופעם בא אלי משהו לסגור עסקה גדולה. הוא היה לבוש כחרדי והזכיר כל הזמן שמות של רבנים חשובים שהוא התייעץ איתם, על כן חשבתי שמדובר באיש אמין והשקעתי בעסקה איתו כסף. רק בדיעבד התברר שהאדם הזה הוא רמאי גדול, הוא הונה אותי וגרם לי הפסד כספי גדול מאוד.

הדבר חרה לי מאוד, במיוחד בגלל שאני ידוע כאדם בעל חושים חדים ואני לא נופל כך בעסקים. במקרה הזה נפלתי כי השתכנעתי מהחזות החרדית שלו והאמנתי כי הוא איש ישר ואמיתי, והוא ניצל את האהבה שלי לתורה ולאלוקים בשביל לגנוב את כספי.

כל כך כעסתי עד שבאתי לרב מרדכי אליהו זצ"ל ואמרת לי: אם כך היא היהדות וכך עושים החרדים, אני לא רוצה קשר עם הדת הזאת, אני מעדיף להתאסלם. שנייה אחרי שאמרת את הדברים נבהלתי מעצמי. איך העזתי לומר כך לכבוד הרב?

חשבתי שהרב יגיב בצורה קשה. אך אם הרב נבהל הוא לא הראה לי את זה. הוא השיב לי בנחת: דע לך כי לא תרוויח כלום אם תתאסלם. גם אצל המוסלמים יש רמאים שמתחזים לצדיקים יראי שמים ועובדי ה' שגונבים ומרמים ועושקים אנשים אחרים. החכמה היא להיזהר מאלה שנראים צדיקים ובאמת הכול זה תחפושת. ואם תעשה כך, אין לך צורך להתאסלם.

השקט של הרב עשה את שלו והרגיע אותי מיד. אתם מבינים שלא התאסלמתי, אבל למדתי לא להתרשם מהחיצוניות של האנשים גם אם הם משתמשים באיציטלה של קדושה. ודבקתי עוד ועוד במידות הקדושות של הרב ובפקחות שלו, שידע להשיב את כעסי בדיבור שכלתני.

לשמחתי זכיתי אחר כך לברכה גדולה וכל העושק שעשקו אותי חזר אלי וחזרתי למעמדי הכספי הראשון, אלא שבדרך הרווחתי לימוד גדול על כעס ועל רוגע ועל חכמה ושכל ישר. (אביהם של ישראל – חלק 10)

ניתן עדיין להעביר שמות ל"ברכת השנה"

כל לילה! כל השנה!

2 שמות לברכה והצלחה באשמורת הבוקר, כל השנה! כולל שבתות וחגים.

2 שמות של נפטרים שילמדו בעבורם ש"ס משניות והזוהר הקדוש, כל השנה!

והחשוב ביותר -

שותפות בהחזקה יומית של תורה וחסד

לפרטים:

08-9397933 / 054-44-77-562

להצטרפות ללימוד יומי מתוק מדבש

בואטסאפ שלחו "לימוד יומי" ל:

054 - 44-77-562

לקבלת העלון במייל. גם באנגלית:

ateretme@gmail.com

רוצים להקדיש יום ולילה של לימוד תורה בבית מדרשנו
או חלוקת תלושי מדון לנדקקים ל: ברכה, הצלחה, רפואה
שלמה, זיווג הגון או לעילוי נשמת?

פנו ל: בית תורה וחסד - "עטרת מרדכי אליהו" רחוב הרב זכריה מדאר 33 רחובות.
www.ynet.co.il -טעות-מרדכי.ateretme@gmail.com

08-9397933 | 054-4477562

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אחרון בן משה, אבינועם בן שמעון, רחמים בן חנוכה, ראובן בר טוב (30 לפטירתו), יחזקאל בן חוה, אליהו בן חנינא, עובדיה בן אברהם, בנימין בן יצחק וזמרדה, עודד בן רבקה, שלום בן משה ורובינה, בן ציון בני בן סימה למשי' לוי, יעקב מסעוד בן חנינה דדה, יוסף בן שמעון, שמעון בן שמואל, רבי רפאל משה בן פרחח, שלמה בן יאיר צדיק וכלחן, זכריה בן שירנה ושמואל, חיים צורי בן קוקה יוסף, זמיר בן סלימה ואהרון, מנשה בן שמחה, אילנה בת שושנה, ציפורה בת דוד תנעמי, אסתר בת יחיא, לאה בת חיה, וויולט בת דינה, רחל בת דונה, רחל בת ניסים ושמחה, שמחה בת אסתר, סולטנה בת שרה

"עטרת מרדכי אליהו"

בית תורה וחסד

בית מדרש יום וחצות לילה, לימוד משניות והנהגה הקדושה לעילוי נשמת הנפטרים, ובית תמחוי לטקסים על שם ועילוי נשמת מרדכי מן הראשונים המקובל האלקי הנהיג הרב מרדכי אליהו זצוק"ל זיע"א

עטרת מרדכי לילדים

מעשה רב

שמחה של מצווה

סיפר הרב זאב נוימן: בני הגיע בשעה טובה לגיל שלוש ובאנו אל הרב זצ"ל לעשות חלקה. בחינת צדיק גוזר. הגענו אל הרב בשעת ערב, והילד היה כבר עייף מכל היום. על כן הוא בכה ולא שיתף פעולה עם הכוונה שלנו לעשות לו חלקה. ניסינו לדבר אל ליבו, הזכרנו לו שהוא חיכה לחלקה מאוד, במיוחד שמדובר ברב אליהו שהוא כל כך אוהב, אבל דבר לא עזר.

כיוון שלא רצינו להטריח את הרב, ביקשתי ממנו שיגזור לילד קצת שערות מאחוריו כשהוא מושען על כתפי ולא מרגיש שגוזרים לו. אבל הרב סירב להצעה הזאת ואמר: הילד צריך לזכור את החלקה הזאת בשמחה, לא עושים לו חלקה בגניבה. מצוות עושים בשמחה. בואו עם הילד כשהוא פחות עייף ונעשה את החלקה

הרב רצה שילד יישאר זיכרון טוב מהמצוות, עד שהיה מוכן להקדיש לו זמן נוסף. אני מכיר את מרן הרב אליהו, זכיתי לעבוד על ספר "דרכי טהרה" שלו ולהכין אותו לדפוס, ואני יודע שכל דקה בסדר היום שלו מלאה בצורכי ציבור. אבל הוא לא חס על זמנו, העיקר שהחלקה של הברן תהיה בשמחה.

זה היה בשבילי לימוד גדול גם לסיפור הזה וגם למקרים רבים אחרים. להבין כמה חשיבות יש למצווה שהיא נעשית בשמחה.

קבענו פגישה נוספת עם הרב. כאשר הגענו אליו כעבור כמה ימים, הרב קיבל אותנו במאור פנים, כדרכו, והילד היה שמח מאוד, וקיבל מהרב ברכות וממתקים. אין ספק שהחלקה הייתה בעבורו חוויה מעצימה מאוד. (אביהם של ישראל 10)

חידושים בפרשה

שְׁפַת שְׁלוֹם יְלָדִים יְקָרִים,

בפרשת השבוע שלנו, אומר יעקב אבינו:

"קטנתי מכל החסדים ומכל האמת"

אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת עַבְדְּךָ (ל"ב, י"א)

רבנו האר"י ז"ל אומר: כשאדם נמצא בעת צרה, כגון שהוא חולה וכדומה, אסור להזכיר לו את מעשיו הרעים אשר עשה.

הסיבה לכך היא, שהזכרת חטאיו בשעה שבאות עליו צרות- עלולה להעמיד מקטרגים שיטענו כי "הודאת בעל דין כמאה עדים דמי" (פירוש: כאשר אדם אומר על עצמו שעשה מעשה, זה כמו שמאה עדים יעידו עליו).

מסיבה זו לא אומרים וידוי ביום ראש השנה, יום הדין, כדי שלא יקטרגו עלינו העוונות.

לפי זה יש לשאול: מדוע אומר יעקב אבינו: "קטנתי מכל החסדים" ומזכיר את חששו שמא נתלכך בחטא, בשעה שפוקדת אותו צרה קשה שממנה הוא כל כך חושש?

התשובה היא: מה שאמר "קטונתי" – אין הכוונה שיעקב נתקטן במעשים טובים, אלא בצדקות, כלומר: קטונתי בכספי ונתמעט רכושי מהחסדים שעשיתי.

אפשר להמשיל זאת במשל: ליעקב אבינו היה שק מלא כסף, שנעשה קטן מרוב הצדקות שנתן בחייו. זהו שאמר: "קטונתי".

(מעובד מתוך "דברי מרדכי")

חידות

שאלות על הפרשה

1. רחל קראה לבנה בן אוני, ויעקב אבינו קרא לו ?
2. רחל אמנו נקברה בבית לחם, בדרך...?
3. מה אסור לעם ישראל לאכול בגלל המאבק עם המלאך?
4. מי עוד נפטרה בפרשה?
5. את מי שם יעקב אבינו אחרון אחרון חביב, בפגישה עם עשיו?
6. היכן היתה דינה, במפגש זה?
7. מה בנה יעקב למקנה שלו?
8. מה שם המקום בו נאבק יעקב עם המלאך ואיזה שם נוסף נתן לו יעקב?
9. מי אמר "יש לי רבי"?
10. מי אמר "יש לי כלי"?

שפת שלום

גדולים צדיקים

המגיד ממזריטש - רבי זב בער זצוק"ל

תלמידו ויו"רשו של הבעש"ט, נולד בתס"ד (1704).

עוד לפני הפרותו עם הבעש"ט, התפרסם בגדול בתורה בנגלה ובנסתר.

בעקבות חולי שפה לו, פנה לבעש"ט כדי לקבל את ברכתו לרפואה, וכך נוצרה ההפרות ביניהם, והמגיד נהיה מגדול תלמידיו.

לאחר פטירתו של הבעש"ט הכירו כמעט כל החסידים בסמכותו המהוללת של המגיד. המגיד פתר במעצריטש במקום משפנו, ומשם שלח שליחים לקרא לטובי התלמידים ללמוד אצלו.

תלמידי החכמים שפאו ללמוד מתורתו ראו בו איש-אלוקים קדוש שפשטינה מן ברת מתוך גרוננו. לאחר שלמדו אצלו כמה שנים, שלח את תלמידיו להפיץ את רעיונות החסידות בכל מנרח אירופה. תלמידיו רפזו את עקר תורתו בכמה ספרים: מגיד דבריו ליעקב, אור האמת ודרך חסידים. **הזתיר** אחריו בן יחיד ומיוחד - **רבי אברהם המלאך**.

נלב"ע (נלקח לבית עולמו=נפטר) ביי"ט כסלו תקל"ג (1772).

(מתוך "מפגש השבת")

זכותו תגן עלינו

עטרת תפארת לנשים

אורייתא הפרשה מזוית נשית

המלאך. מפגש שהוכתר בהצלחה. הכנה והדרכה למפגש יעקב ועשיו.
סיבת הענין היא, "פני אדם כפני אריה".

וגם אנו נלמד מוסר גדול לחיינו : למפגש פנים אל פנים יש עוצמה גדולה בהרבה משיחה או ממכתב. האדם הפוגש אותך ורואה את פניך עשוי להשתכנע או להשתנות לטובה הרבה יותר מאשר פגישה דרך שליח.

אמנם אנו חיות בעידן שבו ניתן לעשות את מרבית הדברים דרך מסך דיגיטלי: עבודה, תשלומים, שעורי תורה, לימודים תקשורת. בשביל מה לדבר, אם אפשר לשלוח הודעה?

אבל אין, ולא יהיה לעולם תחליף לקשר האנושי של פנים אל פנים. במפגש בין שני אנשים, העיניים נפגשות, ומרגישים אחד את השני, נוצר קשר, נוצר גשר בין שני עולמות, ורק במפגש כזה – יכול האדם להגיע אל תוך הפנים של האדם השני, העומד מולו.

נצור את כוחו של המפגש האנושי, על מנת לשמר ולמפה את מערכות היחסים החשובות בחיינו. (מעובד מ"דברי מרדכי")

מפגש יעקב ועשיו – לפני ולפנים

שמונה-עשרה פעמים מופיעה המילה "פנים" בהמיוותיה השונות בסיפור המפגש של יעקב ועשיו. יעקב קורא אחרי המפגש למקום "פניאל" "כי ראייתי אֱלֹקִים פָּנִים אֶל פָּנִים וַתִּנָּצַל נַפְשִׁי". כוונתו כמובן למפגש עם המלאך.

אבל מסתבר שלא רק את פני מלאך-אלוקים ראה יעקב, גם את פני עשיו. השיא של אזכרת המילה "פנים" מופיע דווקא בתכנון המפגש של יעקב עם עשיו. "כי אמר אֶכְפְּרָה פָּנָיו בַּמִּנְחָה הַהִלַּכְתָּ לְפָנָי וְאַחֲרָי בֵּן אֶרְאֶה פָּנָיו אוֹלֵי יֵשָׂא פָּנָיו. פָּנָיו, פָּנָיו, פָּנָיו, פָּנָיו. זה התכנון של יעקב. הוא כנראה הושב שהמפגש עם עשיו "פנים אל פנים" הוא המפגש המנצח.

הסיפור הזה גם מסביר למה יעקב לא ניצל את כל המרחב הגדול וברח מעשיו כמו שעשה בהצלחה בעשרים-ושתיים השנים שלפני כן.

עכשיו הוא מחפש מפגש פנים אל פנים.

סמיכות הפרשות מלמדת שהמפגש הזה קשור למפגש ה"פנים אל פנים" עם

תאמר לבית יעקב

שׁוֹרֵת שֶׁהוּפְנּוּ לְמִרְיָן הָרַב בְּנוֹשְׂאֵי הַבֵּית הַיְהוּדִי

שאלות בהלכה

שאלה: נשים חייבות בכרכות ובעניית "אמן", אם כן מדוע אין מצרפים אותן למנין?

תשובה: אשה יכולה לענות אמן, בין צעירה לפני גיל מצוות, ובין אחרי. כמו כן, אשה חייבת לברך ברכה ראשונה ואחרונה על כל מה שאוכלת, ובפרט ברכת המזון שהיובה מן התורה.

אמנם, למניין אין אשה מצטרפת כיון שלכל דבר שבקדושה צריך עשרה גברים בני חיוב ואין האשה נחשבת לכר חיובא. אין כזה כל זלזול באשה אם פטורה היא מחלק ממצוות עשה, שהרי בכל מצוות לא תעשה חייבת היא, והשווה הכתוב איש לאשה לכל עונשין שבתורה.

שאלה: האם מותר לאישה ספרדיה לברך את הברכות המופיעות בפסוקי דזימרה?

תשובה: בספרנו "ספר הלכה" (ח"ב עמ' ח' אות מ"א) כתוב: "אשה היודעת להתפלל, יכולה להתפלל את התפלה עם הברכות של פסוקי דזמרה, וברכות קריאת שמע שבתחילה ובסוף כי כולם הם חלק מהתפלה, ואשה חייבת בתפלה"

לפיכך אשה יכולה להתפלל את כל התפילה עם הברכות שבפסוקי דזמרה וישתבח.

(שׁוֹרֵת הָרַב הַרְאֵשִׁי)

פיה פתוחה

נשים ונפלאות

נשים מספרות

לרבינו זצ"ל היתה חיבה לכל מצווה ומצווה, וחיבה יתירה הייתה לו למצוות ארבעת המינים ולאחרון.

כשיחה הרב עובר על מאות אתרוגים והיה כוחן אותם בעין של אהבה, מלווה בזוככות מגדלת שהיו לו הרבה כאלו ובשפע, ראית אשרי איש ששמח במצוותיו של השם יתברך.

לפני הרבה שנים באתי לאחר חג סוכות לכתוב את דברי התורה של הרב, שהיה מתייב לי בכל שבוע, וביקשתי ממנו את האתרוג שבירך עליו הרב. שאלני: מה תעשה בו? ועניתי שאעשה ריבת סגולת "פוקד עקרות". היך הרב ואמר: לך ובכחך עשה. וכך, כמה שנים עשינו כך עד אשר הרבנית שתחיה ראתה כמה וכמה בקשות יש והיתה מכינה ריבות הרבה ומחלקת לנשים הנצרכות.

שמעו בני זוג מקרית מלאכי כי הרב מברך על פקידת עקרות ונסעו לירושלים. כיוון שהגיעו לפתח ביתו נמסר להם שיש לרב שיעור. חשב האיש לשוב לביתו אך אמרה לו אשתו: באתי עד לירושלים, איני יוצאת מכאן עד שהרב יברך אותנו.

המתינו זמן מה והבעל מאיץ באישה ללכת אך היא ממאנת. האישה זעקה מלבה שהם ללא ילדים ורוצים את ברכת הרב, והרב שמע רחש מהמדרגות. שאל את הרבנית שתחיה מי שם והיא סיפרה לו עליהם, והרב נתן להם שלוש התיכות מהאתרוג שבירך עליו.

לקחו את שלוש התיכות והאישה נפקדה בשלישייה. אמר להם הרופא שידללו את התריון וישאירו רק עובר אחד אך הם שאלו את הרב, והוא אמר להם: אל תגעו בהם. **וברוך** השם נולדו שלושה לתפארת.

(אביהם של ישראל)